

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۱۴ سپتمبر ۲۰۱۶

عبدالله اوجالان آزاد باید گردد!

(بخش دوم)

عبدالله اوجالان (آپو)، رهبر زندانی «حزب کارگران کردستان» و مردم کرد اعلام کرده که در صورت آمادگی دولت ترکیه، او می‌تواند در شش ماه زمینه حل «مسأله کردها» در ترکیه را فراهم کند تا به‌این ترتیب، بیش از سه دهه جنگ و درگیری خاتمه یابد.

پیام عبدالله اوجالان، امروز در یک کنفرانس مطبوعاتی در شهر کردنشین دیاربکر در ترکیه از سوی برادرش «محمد اوجالان» اعلام شد. دولت ترکیه به «محمد اوجالان» اجازه داده بود که روز گذشته به‌مناسبت «عید قربان» با برادر زندانی‌اش در زندان محل نگهداری‌اش واقع در جزیره امرالی، دیدار کند. نزدیک به دو سال بود که به‌خانداده رهبر حزب کارگران کردستان، اجازه ملاقات با او داده نشده بود.

محمد اوجالان، به‌نقل از رهبر زندانی حزب کارگران کردستان گفت: «مسأله کردها مربوط به چند دهه اخیر نیست. این مسأله بیش از ۱۵۰ سال است وجود دارد. اگر دولت آمادگی دارد، نمایندگانش را بفرستد. ما هم پروژه‌ای برای حل این مسأله داریم و قادریم در شش ماه این مشکل را حل کنیم».

عبدالله اوجالان، در دیدار روز شنبه ۱۱ سپتمبر خود، همچنین با بیان این‌که «این مشکل، یک‌طرفه حل نخواهد شد. سی تا چهل سال است این جنگ ادامه دارد. جنگی که می‌تواند هشتاد سال دیگر ادامه یابد. اگر دولت آمادگی داشته باشد، می‌توان به‌خونریزی‌ها خاتمه داد».

سرانجام اعتراضات و اعتصاب غذاها در داخل و خارج ترکیه، علیه ایزوله‌کردن عبدالله اوجالان و بی‌خبری از وی، نتیجه داد و مقامات قضائی ترکیه مجبور شدند به‌برادر وی اجازه ملاقات در زندان جزیره امرالی دهند.

محمد اوجالان پس از دیدار روز شنبه ۱۱ سپتمبر ۲۰۱۶، با برادرش، در کنفرانسی مطبوعاتی در شهر آمد (دیاربکر) درباره این دیدار سخن گفت.

وی با اعلام این‌که وضعیت جسمانی رهبر خلق کرد خوب بود، به‌نقل از اوجالان گفت: «دو تا سه زندانی دیگر نیز در امرالی هستند و با یکدیگر فعالیت می‌کنیم. انزوا ادامه دارد اما از لحاظ سلامتی مشکل زیادی نداریم. شرایط مانند دوران گذشته است. با رفقای این‌جا گفتگو می‌کنیم. پروژه‌هایی داریم که اگر حکومت برای آن آماده باشد می‌توانیم با توسل به‌این پروژه‌ها در طول شش ماه مسأله را حل کنیم. فرایند قبلی از سوی ما متوقف نشد. هیأت حکومتی نزد من

آمد و گفتند تا پانزده روز دیگر باز می‌گردند و در زمانی کوتاه چاره‌ای پیدا می‌کنند. اما مسأله کرد مسئله‌ای بزرگ است. مسئله‌ای محدود به بیست سال نیست، بلکه ۱۵۰ تا ۲۰۰ سال سابقه دارد. روزانه سی انسان جان‌شان را از دست می‌دهند. اگر حکومت صداقت داشت این انسان‌ها کشته نمی‌شدند. این ناحق علیه کشور بود و انسان‌های باوجدان باید در مورد آن فکر کنند. اگر حکومت آمادگی دارد می‌تواند دو نماینده را به این‌جا اعزام کند. ما برای حل این مسأله بزرگ پروژه داریم. در طول شش ماه قادریم که مسأله را حل کنیم. جنگی عمیق جریان دارد، در این جنگ، طرفین توان غلبه بر یکدیگر ندارند. سی تا چهل سال است این جنگ ادامه دارد. جنگی که می‌تواند هشتاد سال دیگر ادامه یابد. افسوس برای انسان‌هایی که جان می‌دهند. دیگر خونریزی‌ها باید پایان بگیرد و اشکی سرازیر نشود. چاره‌یابی به‌طور یک‌طرفه ممکن نیست. طرف اصلی در این بین حکومت است. اگر حکومت مایل باشد این مسأله خیلی طول نمی‌کشد و حل می‌شود. از لحاظ جسمانی در وضعیت خوبی هستیم. فردا عید است، عید قربان. اگر در کشوری روزانه سی تا چهل انسان کشته می‌شوند چگونه می‌شود جشنی برپا کرد. این اساساً اقدامی اخلاقی نیست. چاره‌یابی این مسأله بر عهده ماست و می‌توانیم آنرا عملی کنیم».

جمعیت وکلای سده هم در بیانیه‌ای ملاقات محمد اوجالان با عبدالله اوجالان را تأیید کرد و یادآوری نمود که محمد اوجالان بدون دیدار با رسانه‌ها از اسکله گملک منطقه بورسا خارج شده است. به‌نقل از خبرگزاری دجله، این جمعیت در ادامه بیانیه خود اعلام کرد که در روزهای آتی جزئیات دیدار را با موکل خود -عبدالله اوجالان- به‌اطلاع افکار عمومی خواهند رساند.

سری ثریا اوندر، نماینده پارلمان ترکیه و عضو هیأت امرالی در رابطه با اهمیت پیام اوجالان اعلام کرد که محتوای چنین پیامی برای چاره‌یابی مسأله در این روزها می‌تواند تلنگری باشد تا مردم ترکیه را بیدار کند.

سری ثریا اوندر نماینده پارلمان ترکیه و عضو هیأت امرالی، در رابطه با اهمیت پیام اوجالان اعلام کرد که محتوای چنین پیامی برای چاره‌یابی مسأله در این روزها می‌تواند تلنگری باشد تا مردم ترکیه را بیدار کند.

سری ثریا اوندر طی مصاحبه با خبرگزاری فرات با اعلام آن‌که از زمان قطع ملاقات‌ها با آقای اوجالان ما شاهد واقعیت پیش‌بینی‌های وی بودیم گفت: «آزادی و سلامتی و امنیت اوجالان اساساً مسأله‌ای شخصی نیست بلکه آنرا می‌توان به معنای سلامتی کشور و منطقه ترجمه کرد. اوجالان تنها رهبر سیاسی بوده که پیش‌بینی‌های وی در حقیقت روی می‌دهند و دیدگاهش فقط از لحاظ نظامی نیست. از سوئی اوجالان با پیام‌های خود تاکنون همه جوسازی‌های حکومت را ناکام گذاشته و در پیام خود اجازه نداده که برخی به‌شایعه -اوجالان خوب است و بقیه آن‌ها بد هستند- دامن بزنند».

سری ثریا اوندر افزود: «امروز سال‌گرد کودتای دوازدهم سپتمبر است. کنعان اورن در دوره کودتا گفته بود، با اقدام علیه قبرس ابتدا تصور نمی‌کردیم که نواحی گسترده‌تری را کنترل کنیم، بعداً تصمیم گرفتیم مناطق بیش‌تری را به‌دست بیاوریم تا بر روی میز مذاکره از آن به‌عنوان یک کارت برنده استفاده کنیم. این دید قدیمی حکومت، نادرست و بی‌محتواست. آنچه اکنون در برابر منتخبین و سازه‌های مردمی انجام می‌دهند نیز طبق همان منطق پوچ است. حکومت باید درک کند که با معضلی سیاسی مواجه بوده و نباید با آن برخورد نظامی کند. باید به‌استنباط آقای اوجالان در این‌باره برسد که این جنگ نمی‌تواند بازنده و برنده‌ای داشته باشد. در حالت کنونی جنگ سال‌ها ادامه پیدا می‌کند و راه را بر زخم‌های اجتماعی باز می‌کند».

محمد امین پنجوینی از سیاستمداران کردستان، ملاقات با عبدالله اوجالان را ثمره تلاش و مبارزه کردها دانسته و یادآوری کرده که «هیچ‌کسی نباید این امر را به‌مثابه خیر اردوخان به‌کردها قلمداد نماید».

محمد امین پنجوینی از سیاستمداران باشور کردستان درباره تعیین «قیم» از سوی دولت ترکیه بر شهرداری‌های باکور کردستان را مرحله خطرناکی از اعلام جنگ اردوخان بر علیه خلق کرد قلمداد کرد و آن را غیرقابل قبول خواند. به‌گفته پنجوینی، کردها نباید شهرداری‌ها را به‌نژادپرست‌هایی همچون اردوخان واگذار نمایند، برای مبارزه با این فتنه اردوخان، کردها باید در همه عرصه‌ها به‌پا خیزند.

پنجوینی در ادامه سخنان خود افزود که وظیفه صاحب‌مندی از شهرداری‌های کردستان نه تنها وظیفه حزب مناطق دموکراتیک، بلکه وظیفه احزاب دیگر باکور کردستان هم است. ایشان حمایت احزاب دیگر کرد را از شهرداری‌ها وظیفه‌ای میهنی دانست.

وی در ادامه مصاحبه با خبرگزاری فرات، به ملاقات محمد اوجالان با عبدالله اوجالان - رهبر خلق کرد- اشاره نمود و خاطر نشان کرد که هیچ‌کسی نباید این امر را همچون خیری از دست اردوخان قلمداد کند، بلکه همه می‌دانند که این امر به واسطه مقاومت و مبارزات خلق کرد میسر شد. دولت ترکیه مصمم به‌تداوم دشمنی با رهبر آپو است و در این راستا بیش از ۱۹ ماه است که از ملاقات خانواده و وکلا با ایشان ممانعت به‌عمل آورده است و امروز تنها به‌واسطه نیروی خلق کرد و مبارزات همه‌جانبه آن‌ها دولت ترکیه مجبور به‌پذیرش دیدار خانواده با رهبر خلق کرد شدند.

در این میان، شورای سنگال در تبعید پس که از ۲۱ روز پیش برای ملاقات خانواده یا وکلا با عبدالله اوجالان و همچنین برای به‌رسمیت شناختن موقعیت سیاسی و اداری سنگال در شهر استراسبورگ-فرانسه دست به‌اعتصاب غذا زده بودند، پس از انجام دیدار محمد اوجالان با رهبر خلق کرد و اعلام پیام ایشان در میتینگ رسانه‌ای در شهر آمد به‌اعتصاب غذای خود پایان دادند.

سزای وچار به‌نمابندگی از اعتصابیون استراسبورگ در سخنان اعلام کرد که آن‌ها به‌یکی از اهداف خود منبى بر ملاقات فوری اعضای خانواده با رهبر خلق کرد دست یافته‌اند و برای هدف دیگر هم که به‌رسمیت شناختن موقعیت سیاسی و اداری برای سنگال است به‌فعالیت‌های خود ادامه خواهند داد.

از سوی دیگر، ونر سکامت و موسی چاکماک از اعضای حزب چپ آلمان (دپا لینکه) که در محل قرائت بیانیه پایان اعتصاب غذا شرکت کرده بودند در سخنانی از فعالین ایزدی تجلیل کرده و همکاری دولت آلمان را با ترکیه مورد انتقاد شدید قرار دادند.

اعتصاب مذکور، با شعارهای «زنده‌باد رهبر آپو»، «زنده‌باد سنگال» و ...، پایان یافت.

در همین حال، ۲۸ شهردار کرد منتخب مردم، که نزدیک به‌حزب پارلمانی «دموکراتیک خلق‌ها» هستند، به‌اتهام ارتباط با «حزب کارگران کردستان» از کار برکنار شدند و به‌جای آن‌ها افراد دولتی انتصاب شده‌اند. در مقابل این اقدام فاشیستی دولت ترکیه، اعتراضات مردمی در حال گسترش است.

همچنین دولت ترکیه اعلام کرد که بیش از ۱۱ هزار معلم را به‌ظن ارتباط با حزب کارگران کردستان از کار برکنار و یا به‌حالت تعلیق در آورده است.

در پی اشغال ۲۸ شهرداری کردستان و برکناری شهرداران و کارکنان آن توسط دولت ترکیه، کنفدرالیسم جوامع کردستان (ک.ج.ک)، این اقدام را بخشی از سیاست جنگ با کردها توصیف کرد.

ریاست مشترک ک.ج.ک، با اعلام آن‌که اعزام «قیم» به‌جای شهرداران منتخب مردمی و برکناری اعضای شوراهای شهر، حمله به‌اراده خلق است، می‌گوید: «حکومت با انتصاب قیم‌ها این پیام را به‌مردم می‌دهد که مجبورید از خواست ما تبعیت کنید. حکومت تلاش می‌کند با استفاده از خشونت، اشغال‌گری خود را تحمیل کند. غصب شهرداری‌ها دور تازه‌ای از حملات علیه خلق کرد است هرچند پیش از این نیز شهرداران زیادی به‌طور جداگانه برکنار شده و صدها

عضو مجالس شهرداری دستگیر شده‌اند. وقتی که از این فشارها نتیجه نگرفتند اتهامات بی‌پایه‌ای مطرح کردند و گفتند قیم اعزام می‌کنیم. اتهام بی‌پایه حکومت اینست که شهرداری‌ها به پ.ک.ک کمک مالی کرده‌اند. حتی یک ریال هم از شهرداری‌ها به‌ما پرداخته نشده و این‌را با تأکید اعلام می‌کنیم. حکومت هیچ سندی برای این ادعاها ندارد.»

این بیانیه می‌افزاید: «در شهرداری‌هایی که عوامل حزب عدالت و توسعه در آن کار می‌کنند فساد مالی وجود دارد و این حزب همه را مانند خود دزد تصور می‌کند. کوچکترین مدرکی در مورد فساد مالی در شهرداری‌های کردستان در دست ندارند و اتهامات مطرح شده نظر شخصی دولتمردان است. جهان باید آگاه باشد که اعزام قیم‌ها به کردستان بخشی از جنگ علیه خلق کرد است.

شهرداری‌های کردستان به‌خاطر این‌که در مسیر درخواست دموکراسی و زندگی آزادانه حرکت کردند هدف حمله قرار گرفتند.»

ریاست مشترک ک.ج.ک، در پیام خود صریحاً این اقدام دولت ترکیه را اصرار در سرکوب و پاکسازی مردم کرد خوانده و با تأکید بر مقاومت متقابل، می‌گوید: «حزب حاکم ترکیه هیچ صدای مخالفتی را تحمل نمی‌کند و با بهانه قرار دادن کودتای نظامی پانزدهم جولای در صدد از میان برداشتن جنبش آزادی‌خواه کردها و نیروهای دموکراسی‌خواه دیگر است. اعزام قیم‌ها به کردستان بخشی از این سیاست است. پیش از آن با لغو مصونیت قضائی نمایندگان پارلمانی ه.د.پ، اعضای این حزب را نیز هدف قرار دادند. خلق کرد و نیروهای دموکراسی خواه فقط گزینه مقاومت را پیش رو دارند و باید از شهرداری‌ها دفاع کنند.»

در چنین شرایطی، مرکز مطبوعات و اطلاع‌رسانی نیروی مدافع خلق از تداوم درگیری‌ها با ارتش ترکیه در مناطق مختلف خبر داده است.

عبدالله اوجالان، در نوروز سال ۲۰۱۳، با انتشار پیامی کتبی که از سوی «سری ثریا اوند» نماینده پارلمان ترکیه در شهر کردنشین دیاربکر قرائت شد از ضرورت «خاموش کردن سلاح‌ها» سخن گفته بود.

در همین ارتباط، دولت ترکیه و حزب کارگران کردستان در سال ۲۰۱۳، برسر برقراری آتش‌بس به‌توافق رسیدند و «مذاکرات صلح» بین نمایندگان دولت از یکسو و عبدالله اوجالان، رهبر زندانی حزب کارگران کردستان از طرف دیگر، صورت گرفت. این مذاکرات اما در دو سال گذشته به بن‌بست رسید و یک بار دیگر جنگ دولت علیه مردم کرد و پ.ک.ک از سرگرفته شد.

بعد از شکست پروسه صلح و آغاز حملات نظامی ارتش ترکیه به پ.ک.ک و مردم کردستان ترکیه، نیروهای حزب کارگران کردستان در یک سال گذشته، دست به مقاومت زدند و مواضع دولت ترکیه را هدف قرار دادند. هم‌زمان در برخی مناطق کردستان، خودمدیریتی دموکراتیک اعلام گردید و مقاومت مردمی بی‌نظیر در شهرها و روستاهای کردستان شکل گرفت.

در جریان حملات وحشیانه نیروهای دولتی و مقاومت مردمی، در شهرهایی همچون «سور» و «نسیبین» علاوه بر تخریب اماکن مسکونی، صدها غیرنظامی جان‌شان را از دست دادند و ده‌ها هزار نفر مجبور به کوچ و ترک خانه و کاشانه‌شان شدند.

دولت ترکیه و در راس همه رجب طیب اردوخان، رئیس‌جمهور ترکیه، نه تنها همچنان بر طبل جنگ علیه مردم کردستان ترذکیه و پوکوک می‌کوبند، بلکه ادعا دارند که دولت و ارتش‌شان «بزرگترین عملیات تاریخ» خود را علیه نیروهای کرد در روژاوا آغاز کرده‌اند.

دولت حزب عدالت و توسعه در ترکیه، تا اوایل سال ۲۰۱۵، در حال مذاکره با اوجالان رهبر زندانی پکک که اکنون اکثریت مردم کرد و تشکل‌های مدنی و سیاسی کردستان، رهبری وی را پذیرفته‌اند، بود. اما از آن تاریخ به بعد نه تنها ملاقات‌های وی با وکلایش و فامیل‌هایش را قطع کرده، بلکه هیچ کس اطلاعی از وضعیت وی ندارد.

البته مسأله مردم کرد در ترکیه، سابقه‌ای به اندازه تاریخ جمهوریت دارد. در طول جمهوریت در ترکیه، مردم کردستان ترکیه، ۲۹ بار دست به قیام زده‌اند. میزان تلفات جانی و مالی وارده به طرفین و اخبار درگیری‌ها و بمباران مناطق مختلف داخلی و مرزی نشان می‌دهد که پکک کماکان در برابر ارتش و دولت ترکیه از قدرت مانور بالایی برخوردار است. در کنار این موضوع دستگیری‌های صورت گرفته وسیع، خصوصاً در یک سال گذشته از اعضای اتحادیه جوامع کردستان، نشان می‌دهد که پکک دیگر نه تنها در اردوگاه‌ها و کوه‌ها، بلکه در شهرها نیز حضور سنگین و غیرقابل انکاری دارد.

جنگی که دولت ترکیه از تاریخ ۲۶ جولای ۲۰۱۵، نخست با بمباران اردوگاه‌های پکک توسط اف ۱۶ نیروی هوایی ترکیه در کوه‌های قندیل و سپس حمله ارتش و نیروهای امنیتی ویژه به تمام روستاها و شهرهای کردنشین، به مردم کردستان تحمیل کرده است. اما مقاومت سرسختانه و سیاست‌های تحسین برانگیز مردم کردستان در اعلام خودمدریتی دموکراتیک که در کانتون‌های روژاوا تجربه شده، شرایط و تحولات فعلی میان پکک و مردم کردستان و دولت ترکیه نشان می‌دهد که هنوز دولت برای خروج از بن‌بست مسأله مردم کرد و حل این معضل نیاز در مانده شده است. معضل مردم کرد در ترکیه و منطقه یک زخم قدیمی است که با هر حرکتی دهان باز می‌کند. این زخم نه به مسکن، بلکه به درمان ریشه‌ای نیاز دارد و آن هم با مبارزه متحدانه و برابری طلبانه و آزادی خواهانه مردم و در پیشاپیش همه طبقه کارگر سراسر ترکیه امکان‌پذیر و عملی است. به خصوص که الان دولت ترکیه و در راس همه رجب طیب اردوخان اعتبار خود را در نزد بخش عظیم مردم کرد به خصوص مردم کرد از دست داده است اجباراً دیر یا زود به خواسته‌های مردم کرد گردن خواهد گذاشت در غیر این صورت ادامه جنگ داخلی و ترور و بمب‌گذاری‌ها در ترکیه اجتناب‌ناپذیر است. وضعیتی نگران‌کننده که عامل اصلی دولت ترکیه است.

اردوخان با شخصیت کاریزمائی که اخیراً هیتلر و حکومت فاشیسم را برای ترکیه کنونی مناسب‌تر تشخیص داده و به زبان آورده است مهم‌ترین عامل پیروزی سه دوره حزب عدالت و توسعه بوده است. اردوخان با حمایت سرمایه‌داری جهانی، سعی دارد ضمن تحکیم بنیادهای ناسیونالیسم-اسلام در ترکیه، در معادلات بین‌المللی و منطقه و داخلی، همچنان جولان دهد تا با تغییر قانون اساسی سیستمی به جای سیستم فعلی پارلمانی برقرار کند که شخصیت کاریزمائی او نیاز دارد.

رئیس جمهور ترکیه رجب طیب اردوخان، به جای تضعیف دولت اسلامی (داعش)، پکک و مردم کردستان و مخالفین خود در سراسر ترکیه را هدف قرار داده است. با وجود مطالبات بیش از اندازه واشنگتن از ترکیه برای استفاده از پایگاه «اینجیرلیک» علیه داعش این مسأله یک سال ادامه داشت و ترکیه اجازه آن را نمی‌داد. در واقع سال گذشته این پایگاه را در اختیار آمریکا قرار داد و بلافاصله حمله به پایگاه‌های پکک را آغاز کرد. اقدامی که احتمالاً آمریکا به آن چراغ سبز نشان داده بود.

در واقع اردوخان با پایان دادن به روند مذاکرات صلح در حال بازی کردن با آتش است. با نگاه به نتایج انتخابات پارلمان ترکیه در ۷ ژوئن ۲۰۱۵ می‌توان از جریانات داخلی ترکیه باخبر شد. در ۱۲ استان کردنشین ترکیه در جنوب شرقی این کشور حزب دموکراتیک خلق‌ها متوسط ۸۶ درصد آراء را کسب کرده است. برای جدائی داخلی در ترکیه اکنون

شرایط بهنجوی رقم خورده است که یک جرعه کوچک هم کافی است. اعتصاب، عصیان، شورش، درگیری مسلحانه و هر نوع اقدام دیگر در استان‌های جنوب شرق ترکیه توسط مردم کرد توانسته کردهای استانبول، ازمیر، آدانا و سایر شهرهای ترکیه را نیز تحت تأثیر قرار دهد. به‌علاوه بخشی از طبقه کارگر ترکیه و احزاب و سازمان‌های چپ و کمونیست نیز حامی مردم کردستان هستند.

بر کسی پوشیده نیست که ترورهای پی در پی روزنامه‌نگاران و فعالین سیاسی در ترکیه با هماهنگی پولیس مخفی ترکیه (میت) صورت گرفته است. اگر پولیس میت خود مستقیماً تیر خلاص را شلیک نکرده باشد اما شکی در آن نیست که داعش یا فاشیست‌های کمالیست با هماهنگی میت ترکیه این ترورها را سازمان داده‌اند.

«ناجی جرف»، در روز روشن و جلو چشم پولیس در شهرغازی عینتاب با اسلحه خفه‌کن ترور شد، چند هفته پیش از آن نیز «احمد محمد موسی» دوست و همکار ناجی جرف از اعضای گروه فیلم‌سازی «رقه در سکوت قربانی می‌شود» را کشتند. دو ماه پیش ابراهیم عبدالقادر روزنامه‌نگار توسط داعش گردن زده شد، در همان روز فارس حمادی روزنامه‌نگار مستقل را کشتند، یک ماه پیش هم طاهر ایلچی رئیس کانون وکلای دیاربکر را در روز روشن و باز جلو چشم پولیس ترکیه ترور کردند و ترورهای دیگری که خبرهایش به دلیل این‌که اسم و رسم این قربانیان در حد و اندازه این روزنامه‌نگاران نیست انعکاس آن‌چنانی نمی‌یابد و قتل‌شان در سکوت رسانه‌های «بی‌طرف و با وجدان» در خفا می‌ماند.

این ترورها در ادامه سرکوب، ارباب و فضای جنگی چند ماه پیش دولت ترکیه است که با بمب‌گذاری‌های سورچ و آنکارا شروع شد و در حال حاضر هم با حملات هوایی و زمینی به مناطق کردنشین و ترور روزنامه‌نگاران و فعالین سیاسی ادامه دارد.

فعالان سیاسی ترکیه‌ای به‌خوبی می‌دانند که این ترورها زیر سر اردوخان و پولیس میت ترکیه است. چطور است که در طی دو ماه پیش چندین ترور صورت می‌گیرد اما تروریستی دستگیر نمی‌شود! چرا اگر کوچک‌ترین حرکت و فعالیت مخفیانه‌ای از مخالفان دولت اردوخان صورت بگیرد سریعاً آن‌ها را دستگیر و محاکمه می‌کنند اما تروریست‌هایی که در شهر و در روز روشن بدون هیچ مانع و مشکلی ترور می‌کنند را نمی‌توانند شناسایی و دستگیر کنند؟!

خبر همکاری دولت و پولیس ترکیه با داعش بارها درز و فاش شده است، خرید نفت و مبادله دولت ترکیه با داعش علناً صورت می‌گیرد، حتی تانک‌های نفت داعش در مرز ترکیه توسط جنگنده‌های روسی بمباران شدند. عکس‌های منتشرشده در شبکه‌های اجتماعی، از همکاری پولیس ترکیه با افراد داعش در مرزها بارها منتشر شده است، بیمارستان‌های ترکیه پر است از افراد زخمی داعش که توسط آمبولانس‌های ترکیه منتقل شده‌اند، کمک پولیس ترکیه در جابه‌جا کردن و انتقال اعضای داعش به‌مکان امن بارها صورت گرفته است.

فیضی اوغلو رئیس اتحادیه کانون‌های وکلای دادگستری ترکیه در گفت‌وگو با خبرنگاران از اقدام روزنامه جمهوریّت این کشور برای انتشار تصاویر ارسال سلاح از ترکیه به‌گروه‌های تروریستی در سوریه، حمایت کرد. وی با اعلام حمایت از روزنامه جمهوریّت و «جان دوندار» مدیر مسئول این روزنامه گفت: «وظیفه مطبوعات افشای این قبیل جرایم و اطلاع‌رسانی به‌مردم است».

وی اضافه کرد: «اقدام روزنامه جمهوریّت در انتشار خبر و تصاویر ارسال سلاح توسط کامیون‌های سازمان اطلاعات ترکیه (میت) به‌سوریه را نمی‌توان در چارچوب قوانین جزائی ترکیه ارزیابی کرد».

تلاش کردند جان دوندار را روز روشن در مقابل دادگستری ترور کنند که تیرها به‌وی اصابت نکرد اما یک روزنامه‌نگار زخمی شد.

رجب اردوخان و حزب عدالت و توسعه که سال‌ها با وعده حل مسأله کرد و گشایش سیاسی در داخل کشور ترکیه زمام امور را در دست گرفتند، گفته است «مسئله‌ای به‌نام مسأله کرد وجود خارجی ندارد آنچه هست مسأله تروریسم است». به‌عبارتی هر کردی که خواهان تحصیل به‌زبان مادری شده و حقوق سیاسی و اجتماعی بخواهد یک تروریست تلقی می‌شود. بنابراین، «کرد خوب»، کردی‌ست که «مطالبه‌ای ندارد، پرچم ترکیه را مقدس پنداشته و به‌تحصیل به‌زبان ترکی و زندگی در چنین کشوری افتخار می‌کند».

داوود اوغلو نخست‌وزیر وقت و دیگر سخن‌گویان دولت ترکیه، با استفاده از ادبیات نژادپرستانه، گروه‌های ملی‌گرای دیگر را هم با خود همراه کرده‌اند. دولتی که تاکنون حتی مسئولیت قتل یک شهروند را نپذیرفته و همه‌جان‌باختگان را مجرم معرفی می‌کند با استفاده از زور، رسانه‌های داخلی ترکیه را هم یا با خود همسو کرده و یا وادار به سکوت کرده است.

اردوخان که هیچ صدای مخالفتی را بر نمی‌تابد هر چند که سعی می‌کند در انظار عمومی خود را فردی قاطع نشان دهد اما اکنون می‌داند که پیروزی در این بازی سخت خواهد بود. او پس از کودتای انتخاباتی و قبضه کردن مجلس و دستگاه‌های دولتی، همه چیز را تمام شده تلقی کرد و خواست در هر مسئله‌ای از موضع قدرت وارد شود.

اما وقتی که درهای گفتگو بسته شد، کردها یک‌جانبه راحل خود را به‌اجرا گذاشتند، آنچه که رئیس‌جمهور انتظارش را نداشت. اعلام خودمدریتی‌های منطقه‌ای و رد «ملت-دولت» و دستگاه‌های دولتی در شهرهایشان که دیگر مشروعیتی برای آن قائل نبودند.

در چنین شرایطی، همه نیروها و احزاب و تشکل‌های آزادی‌خواه، چپ و کمونیست موظفند از این جنبش اعتراضی مردم کردستان ترکیه و مطالبات بر حق و عادلانه آن‌ها در ساختن جامعه خودمدریتی دموکراتیک دفاع کنند و اعمال و سیاست‌ها جنایت‌کارانه دولت و رئیس‌جمهور اسلامی و فاشیستی این کشور، یعنی رجب طیب اردوخان و حزبش «عدالت و توسعه اسلامی» را شدیداً محکوم نمایند.

در واقع ما هم‌اکنون در ترکیه هم جنبش شهری در کارخانه‌ها، مدارس، دانشگاه‌ها، ادارات و خیابان‌ها داریم و حزب دموکراتیک خلق‌ها تلاش می‌کند از همه امکانات موجود از جمله پارلمان به‌عنوان ابزار پیش‌برد سیاست‌های خود بهره می‌گیرند و به‌گفته رهبران، آن‌ها توهمی به‌سیستم پارلمانتاریسم بوژوانی ندارند؛ و هم یک جنبش مسلحانه‌ای را داریم که هر چند که پ.ک.ک آن را رهبری می‌کند اما بیش از ده سازمان و حزب سیاسی چپ و سوسیالیست در آن حضور فعال دارند.

واقعیت این است که انسان موجود متفکری است از این‌رو، همواره تلاش می‌کند به‌راحتی‌های سیاسی و اجتماعی جدیدی دسترسی پیدا کند و موفقیت‌های بیش‌تری به‌دست آورد. اما در این راه، احتمال دارد انسان عقب‌گرد سیاسی کند و به‌گذشته پناه ببرد حتی گذشته‌ای که خودش هم دورانی مخالف آن بود. و یا این که ایده‌ها و افکار و نظریات خود را ارتقا دهد و به‌راحتی‌های سیاسی پیشرو و امکان‌پذیری برسد.

اوجالان به‌دسته دوم تعلق دارد و یک راهپیمائی طولانی و گذر از رنج‌ها، اما در عین حال با قلبی سرشار از عشق و باور به‌موفقیت مبارزه آزادی‌خواهانه و مردمی و تغییر وضع موجود، از افکار پروروسی و چپ ناسیونالیست به‌افکار برابری‌طلبانه و آزادی‌خواهانه سوسیالیستی شبه‌انارشستی را طی کرده است.

بی‌تردید برای تحولات خاورمیانه، باید پیوندهای مبارزه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی منطقه، دست‌کم در ترکیه، سوریه، عراق و ایران را می‌توان محکم‌تر کرد. در این میان یکی از حلقه‌های مهم این پیوند طبقاتی، ارتباط و همکاری با روژاوا و پ.ک.ک است. هر انسان و جریانی که خود را کمونیست و انترناسیونالیست و مساوات‌طلب تعریف می‌کند

بمعنای واقعی نمی‌تواند نسبت به وقایع منطقه، به‌ویژه حملات وحشیانه دولت و ارتش ترکیه به مردم کرد و روژاوا بی‌تفاوت بماند. هم‌اکنون بخش اعظم سازمان‌های چپ و برابری‌طلب و کمونیست ترکیه با پ.ک.ک در یک صف قرار گرفته‌اند تا با دشمن مشترک خود، یعنی با سیستم سرمایه‌داری ترکیه و به‌طور کلی دم و دستگاه حاکمیت این کشور، با هدف برپائی خودمدیریتی دموکراتیک در سراسر ترکیه، متحمل جنگ و تروریسم دولتی شده و پیکار سخت و دشواری را پیش می‌برند. هم‌اکنون بسیاری از کمونیست‌های جهان از آمریکا و استرالیا گرفته تا اروپا و ایران در روژاوا در حال ساختن الگوی جدید کمونی هستند. بنابراین، توجهاتی از قبیل این که به‌حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) و اداره سیاسی و اجتماعی روژاوا نقد داریم، یا این که آن‌ها به‌مبارزه طبقاتی طبقه کارگر کم بها می‌دهند؛ یا این که به‌طور کلی سیاست‌هایشان دارای اشکالاتی است و یا این که آینده روژاوا روشن نیست و...، لااقل از دیدگاه مبارزه سیاسی-طبقاتی پذیرفته شده نیستند. چرا که با شرکت و حضور فعال در این تحولات، بهتر و موثرتر می‌توان کمبودها و اشکالات این جریان را برطرف کرد تا این که صرفاً از دور نظاره‌گر بود و به‌نقدهای نظری خود بسنده کرد. به‌علاوه کسی ادعا نکرده است که در روژاوا، انقلاب سوسیالیستی به‌وقوع پیوسته است! در واقع روژاوا به‌زمین شخم‌زده حاصل‌خیزی می‌ماند که برای کاشتن هر محصولی آماده است و در این‌جاست که نقش و حضور سوسیالیست‌ها و کمونیست‌ها در این‌جا حائز اهمیت هم برای روژاوا و هم برای منطقه است.

اما وقتی ما تحولات روژاوا را مورد بحث و بررسی قرار می‌دهیم نمی‌توانیم به‌نقش مهم و تئوری‌ها و سیاست‌های عبدالله اوجالان (معروف به رهبر آپو) نپردازیم. ایده‌کنفدارلیسم دموکراتیک یا خودمدیریتی دموکراتیک که اداره جامعه از پائین و توسط ارگان‌ها و نهادهای مردمی و دموکراسی مستقیم و به‌عبارت دیگر روابط و مناسبات شورائی است و مهم‌تر از همه در این تئوری‌ها به ور کلی فلسفه «ملت-دولت» رد می‌شود؛ یعنی مهم‌ترین ابزارهای حاکمیت بورژوازی نابود می‌گردد در واقع کل مناسبات سرمایه‌داری موجود و قوانین اساسی آن را دور می‌زنند همه و همه توسط اوجالان فرموله و تئوریزه شده و محصول تلاش‌های فکری اوجالان در هفده سال اخیر در زندان جزیره امرالی است. زندانی که عبدالله اوجالان در آن‌جا ایزوله شده است. بنابراین، این تئوری‌ها نه تنها مغایرتی با جنبش کارگری و کمونیستی ندارند، بلکه زمینه‌های فکری و سیاسی و عملی برای رشد و شکوفائی سوسیالیسم علمی فراهم آورده است. کسانی که به‌روژاوا پشت می‌کنند و در عین حال خودشان را چپ و انسان‌دوست می‌نامند، نه تنها باید به‌چپ بودن و سوسیالیسم و کمونیسم این گرایش‌ها شک کرد، بلکه چنین سیاستی عملاً به‌نظم موجود سرمایه‌داری خدمت می‌کند و کمترین ربطی به‌مبارزه سیاسی-طبقاتی جدی ندارد.

چرا که مسیر ساختن یک جامعه سوسیالیستی و کمونیستی، از یک جاده مستقیم و آسفالت‌شده نمی‌گذرد، بلکه از جاده‌های پر پیچ و خم خطرناکی می‌گذرد که به‌جسارت، مقاومت، شکیبائی و پیگیری و سختی‌کوشی نیاز دارد! در این‌جا فقط تئوری‌ها و عقده‌گشائی‌های سیاسی نیستند که راهنمای حرکت به‌سوی افق روشنائی و اهداف تعیین‌شده می‌شوند، بلکه بدون پراتیک محکم سیاسی و اجتماعی، صرفاً این تئوری‌ها ره به‌جائی نمی‌برند؛ هیچ لقمه نانی را به‌سفره خالی کارگران و مردم محروم نمی‌افزایند و در حد اظهارنظر محفلی باقی می‌مانند. بنابراین تئوری و پراتیک باید به‌مانند حلقه‌های زنجیر، آن‌چنان محکم و مقاوم به‌همدیگر بچسبند تا در یک مسیر مشترک و به‌مثابه یک مجموعه به‌سوی قله‌های آرزوهایشان حرکت کنند!

به‌امید این که عبدالله اوجالان، نه تنها آزاد شود، بلکه خودمدیریتی دموکراتیک در سراسر ترکیه پیاده گردد. و همه کسانی که تاکنون جنگ و خونریزی به‌ویژه علیه مردم کرد، ارمنی، علوی و...، هم‌چنین مخالفین، جنبش‌های اجتماعی،

سانسور و اختناق و ترور راه انداخته‌اند نه تنها محاکمه، بلکه از حاکمیت دور گردند به‌طوری که دیگر هیچ حزب و دولتی جرات تهدید و بازداشت مخالفین خود را نداشته باشد!

سه‌شنبه بیست و سوم شهریور [سنبله] ۱۳۹۵ - سیزدهم سپتمبر ۲۰۱۶

ادامه دارد.